

Als een vader voor zijn kinderen **(1 Tessalonicenzen 2:11-12; 2^e preek 'als gemeente goed op weg')**

*Liturgie zondagmorgen 16 juni 2013
 te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
 Vredegroet van God (trinitarisch)
 Gezang 147:1,4
 Gebed
 Lezen: 1 Tessalonicenzen 2:1-12
 Psalm 103:5,9
 Tekst: 1 Tessalonicenzen 2:11,12
 Verkondiging
 Psalm 72:1,7,10
 De weg die God ons wijst (Hebr.13:1-21)
 Gezang 131:1,3,4,6 (vs 1,6 schoollied gr 1-8)
 Dankgebed en voorbeden
 Opwekking 436 (als afsluiting van het gebed)
 Inzameling van de gaven
 Liedboek 444:1,3
 Zegen van God (2 Kor.13)

Er is een nieuw programma op de televisie, sinds enkele weken.
 En dat programma heet 'Rapport voor mijn ouders'.

We zijn gewend aan rapporten voor *kinderen*, en *jongeren*.
 Uitlopend op, als het goed is, een diploma...
 Afgelopen week kon niemand er omheen,
 met de examenfraude, en de mogelijke gevolgen daarvan voor je diploma.
 Wat een stress... tot woensdagavond half 7.
 Wat frustrerend voor al die goedwillende jongeren van het Ibn Ghaldoun,
 die alle examens nog een keer over moeten doen!
 Maar zó belangrijk zijn de cijfers op je rapport, en uiteindelijk je diploma.
 Dat het zomaar ineens een heel land flink bezig kan houden.

Maar in dat nieuwe televisieprogramma worden de rollen omgedraaid.
 Nu zijn het de *kinderen* die een keer cijfers mogen geven.

Aan hun ouders. Over de opvoeding.

Hoe goed doe je het eigenlijk, als vader of moeder?

Nou, daar kunnen die ouders ook redelijk pijn van in de buik krijgen.

Zeker als ze horen om wat voor 'vakken' het dan gaat:

of je goed kan koken, of dansen....

maar ook of je goed kan luisteren naar je kind, bijvoorbeeld,

en of je een beetje tijd voor je kind hebt.

En zeker dat laatste blijkt een lastig vak.

Met name voor vaders, heb ik de indruk.

Er zijn uitzonderingen, bijv. een vader die goed kan luisteren.

Maar Roos geeft haar vader een 2 voor tijd voor elkaar.

Hij werkt 40 uur per week, ja dat moeten vaders soms natuurlijk...

Maar als hij dan vrij is, zit -ie in zijn moestuin -

daar heeft hij dan dus wel tijd voor, en niet voor haar!

Maurits heeft een vader die werkloos is, en dus meer dan genoeg tijd...

Maar het probleem bij hem is dat -ie heel veel op zijn zoon zit te letten.

Ja, zegt pa, we houden ze goed in de gaten!

Miguel vindt het niet erg dat zijn ouders streng zijn.

Alleen valt hij erover dat zijn vader meteen begint te vloeken

als iets hem niet snel genoeg gaat -

ben je streng voor je kind, geef je vervolgens zelf een slecht voorbeeld...

Rapport voor mijn ouders...

Hoe zou dat rapport er voor jou uit komen te zien?

Misschien iets om het vandaag thuis eens even over te hebben

met je kinderen, zeker als vader - op deze vaderdag.

Nu zijn we niet allemaal vader...

Maar er is ook nog zoiets als een *geestelijk* vaderschap.

Vaderfiguren in de kerk...

Kun je denken aan ambtsdragers...

Afgelopen maandag hebben we als ouderlingen in de spiegel gekeken.

Je zou kunnen zeggen:

we hebben cijfers gekregen, o.a. voor de tijd en aandacht

die we voor u en jou hebben gehad, afgelopen seizoen.

Niet letterlijk een cijfer, maar toch...

We kregen er soms toch wel wat pijn van in de buik...

Maar denk ook aan mentoren, bijvoorbeeld...

Voor komend seizoen zijn er nog mentoren nodig,

en dat dwingt ons als gemeente om daar eens goed over na te denken.

Voor onszelf. Voor een ander.

Wie onder ons is nou een typische vaderfiguur?

Of een moederfiguur, dat mag natuurlijk ook... graag zelfs.

Wie heeft het in zich om echt tijd en aandacht voor jongeren te hebben?

Wie kan er goed naar hen luisteren?

En op zijn tijd ook streng zijn, maar tegelijk een goed voorbeeld...

Dat is belangrijk, in een gezin, maar ook in de kerk.

Om samen goed op weg te zijn, en te blijven.

*

[2]

Dat zie je heel duidelijk bij Paulus, Silas en Timoteüs.

Ja, het lijkt er een beetje op dat zij zichzelf cijfers zitten te geven, hier.

Nogal arrogant natuurlijk, om dan te zeggen dat jij het goed hebt gedaan.

Maar in feite vragen zij voortdurend de gemeenteleden van Tessalonica, of die het er mee eens kunnen zijn.

En daarbij kijken ze naar wat hun optreden voor effect heeft gehad.

"Jullie weten zelf, broeders en zusters,

dat ons bezoek aan u niet tevergeefs is geweest." (vers 1)

"*Jullie weten dat we jullie nooit naar de mond hebben gepraat...*" (vers 5)

"*Jullie herinneren je, broeders en zusters, hoe we ons hebben ingezet en ingespannen.*" (vers 9)

"*Jullie kunnen getuigen hoe oprecht en zuiver we bij jullie hebben geleefd.*" (vers 10)

Dus Paulus kijkt de Tessalonicenzen a.h.w. voortdurend aan: dit klopt toch, hè? Als het niet zo is, moeten jullie het meteen zeggen...

Goede rapportcijfers dus, maar waarvoor?

Voor het geestelijk vaderschap in de gemeente, vers 11:

"*U weet dat we voor ieder van u waren als een vader voor zijn kinderen...*"

Heel belangrijk, om als gemeente goed op weg te zijn, en te blijven.

Maar allereerst ook om als gemeente goed op weg te gáán.

Het is vandaag ook voorbedezondag voor het evangelisatiewerk.

Nou, Paulus, Silas en Timoteüs kwamen evangeliseren in Tessalonica.

Ze kwamen hen bekendmaken met het goede nieuws over Jezus (vers 2).

En dáárin namen ze alle tijd,

en hadden ze echte aandacht voor ieder van hen.

Dat sprak niet bepaald vanzelf.

Genoeg geestelijke leiders, daar in die hoofdstad van Griekenland.

Ook genoeg vaderfiguren, zeg maar even, die optraden namens God.

Maar de ervaring die men met hen had was niet al te best.

En mogelijk hield dat mensen ook af van het geloof, of weg uit de kerk.

Net zoals je dat vandaag kunt hebben.

Denk aan het door en door slechte rapport van de Roomse kerk.

Tal van leiders daar die zich zelfs lieten aanspreken als vader.

En die, ja ook alle tijd namen voor hun geestelijke kinderen.

Maar dat op een hele verkeerde, misbruikende manier invulden.

Komt trouwens net zo goed voor in gereformeerde kerken.

Begin deze week kwam nog weer een misbruikzaak naar buiten, in CGK.

En we hebben niet voor niets ook in onze gemeente vertrouwenspersonen, die speciaal zijn voor mogelijke situaties van misbruik door ambtsdragers, of andere werkers in de kerk.

Maar zo was dat daar in Griekenland dus ook.

Mensen die optraden namens een god,
of zelfs namens de enige ware God,
en die vooral zichzelf heel belangrijk vonden.

Voortdurend zegt Paulus over zijn eigen optreden:
wij deden het *niet* zus... en wij handelden *niet* zo...

Dat kwam dus maar al te vaak voor.

Mogelijk werden zij er door andere leiders van beschuldigd.

Maar zo de waard is, vertrouwt hij zijn gasten...

En dat zijn nogal wat dingen, die hier de revue passeren.

- Vers 3: Onze oproep berust niet op een dwaling, op oneerlijkheid of bedrog; er waren dus geestelijke leiders die de boel om de tuin leidden...
- Vers 4: Wij spreken niet om mensen te behagen...; dat moet hij er apart bij zeggen, kennelijk gebeurde dat genoeg dat predikers de mensen in het gevlj probeerden te komen...
- Vers 5: U weet dat onze woorden nooit een dekmantel waren voor hebzucht...; er zijn dus predikers die er vooral zelf beter van willen worden, geld achterover drukken, uit zijn op een riant leventje op kosten van de gelovigen...
- Vers 6: We hebben ook niet geprobeerd de gunst van mensen af te dwingen... Een grote verleiding, voor iedere predikant of ouderling, dat je er alles voor doet dat de mensen met je weglopen...
- Vers 7: Hoewel we ons als apostelen hadden kunnen laten gelden, zijn we u toch niet op die manier tegemoet getreden... Een hele herkenbare is dit: dat je op de macht gaat zitten; ik ben toch maar wel ouderling, of predikant, dus jullie hebben maar te luisteren!

Nou, laat dit eens allemaal op je in werken.
 Neem ook negatieve ervaringen met voorgangers vandaag serieus
 en stop ze niet meteen in de doofpot,
 of houd mensen alleen maar de hand boven het hoofd...
 Zakt de moed je dan niet in de schoenen?
 Kun je dan niet beter alle ambtsdragers en mentoren naar huis sturen?

Als gemeente goed op weg...
 Maar juist voorgangers zijn dus maar al te vaak een sta-in-de-weg...

*

[3]

En toch kan het dus.
 Paulus, Silas en Timoteüs zijn een sprekend voorbeeld.
 Al die negatieve dingen waren op hen niet van toepassing.
 Zij deden het *niet* voor zichzelf,
 dat hebben de Tessalonicenzen gemerkt.
 Hoe dan *wel*?
 Als een vader voor zijn kinderen, oké,
 maar dat ontspoord dus juist maar al te vaak.
 Ja, ténzij je jezelf kind weet van je hémelse Vader.

Tot twee keer toe in deze twaalf verzen die we lezen
 vraagt Paulus niet alleen de Tessalonicenzen om instemming,
 van: zo was het toch, hè, zo hebben wij toch geleefd?,
 maar roept hij ook God tot getuige (vers 5, vers 10)
 God, waarvan hij zegt: die de mensen doorgrondt. (vers 4)
 En wij deden het voor Hém, zegt Paulus.
 Niet om mensen te behagen,
 maar God, die de mensen doorgrondt.

Heel mooi bleek dat al in hoofdstuk 1.

In vers 1 zegt hij van de gemeente nadrukkelijk dat zij *toebehoort aan God, de Vader...*

En in vers 3: in onze gebeden gedenken wij uw geloof, hoop en liefde *voor onze God en Vader..*

Paulus stelt zich niet boven de gemeente op, maar naast hen.

Samen zijn we kinderen van de hemelse Vader, zo zie ik jullie, zo denk ik aan jullie, en zo was ik er voor jullie.

Als, ja als een vader voor zijn kinderen.

Een echte vader, een goede vader, verwijzend naar God, de Vader.

Waarvan Psalm 103 zo mooi zingt:

“Zo liefdevol *als een vader is voor zijn kinderen,* zo liefdevol is de HEER voor wie hem vrezen.” (Ps.103:13)

Als je dát beeld voor ogen hebt, is wat je doet niet tevergeefs.

Maar help je de gemeente echt goed op weg.

In onze tekst wordt dat ook nog wat verder uitgewerkt.

Als een vader voor zijn kinderen...

Dat mag nooit een eigen leven gaan leiden.

Maar dat betekent dan drie dingen, in Paulus' woorden:

- We hebben u aangespoord,
- We hebben u bemoedigd,
- We hebben u op het hart gedrukt...

Ik kies een paar andere woorden,

die nog wat meer recht doen aan wat hier wordt bedoeld, en die tegelijk makkelijk te onthouden zijn.

Vaderschap dat naar de hemelse Vader verwijst betekent drie dingen:

- Aanspreken,
- Aanmoedigen,
- Aandringen.

Drie A's dus, die leidraad zijn om als leider geen sta-in-de-weg te zijn.

- **Aanspreken**

Je kondigt niet iets af over een gemeentelid, over een jongere.
 Maar je zoekt de verbinding... met die concrete persoon.
 En dat doe je vanuit Gods evangelie, zoals vers 2,8,9 dat zo mooi zegt.
 Niet 'het' evangelie, maar 'zijn' evangelie.
 Wat je te zeggen hebt, komt niet van jezelf maar van Hem.
 En het is altijd goed nieuws.
 Ook al is er bij die persoon veel waar je zorgen om hebt,
 ook al ben je het helemaal niet eens met hoe hij of zij leeft...
 Toch begin je met goed nieuws, zoals Paulus dat deed in hoofdstuk 1.
 God heeft je lief, broeder, zuster, jongere, kind. (1:4)
 Niets wat jij ooit deed of doet verandert daar iets aan.
 Dat is wat je zegt, op de een of andere manier.
 Maar nog belangrijker: dat is hoe je houding is richting die ander.
 Je spreekt hem aan, je kijkt hem aan, je aanvaardt hem.
 Omdat Christus ook voor hem gestorven is.

- **Aanmoedigen**

Een echte vader moedigt ook aan.
 Die zoekt naar het goede bij zijn kind.
 Ook al kost dat misschien wat moeite, en zie je het niet gelijk.
 Maar dit is onmisbaar, dit is alle moeite waard!
 Anders wordt je kind niet bevestigd, blijft het onzeker.
 En dat geldt ook voor je geestelijke kinderen.
 Zoals Paulus de Tessalonicenzen aanmoedigde in hoofdstuk 1:
 "Jullie hebben ons nagevolgd, en daarmee de Heer:
 onder zware beproevingen hebben jullie het woord ontvangen
 met de vreugde van de heilige Geest,
 en zo zijn jullie een voorbeeld geworden voor alle gelovigen in
 Griekenland, en zelfs daarbuiten..." (1:6,7)
 Gaaf om dat tegen een gemeente te kunnen zeggen.
 En niet alleen gaaf, maar ook goed, broodnodig zelfs.

Bij alles waar je moeite mee hebt, eerst benoemen wat goed gaat:
 “Daar en daarin zie ik zo duidelijk de heilige Geest in jou aan het werk!”
 Wat een moed kan door dergelijke aanmoediging ontstaan.
 “Meen je dat echt?” “Ja, zeker weten!”
 Daar groei je door, als kind, maar ook als gemeentelid.

- **Aandringen**

Paulus schrijft in onze tekst:

“We hebben u aangespoord,
 we hebben u bemoedigd,
*en u op het hart gedrukt dat u zo leeft
 als past bij God die je roept tot zijn koninkrijk en luister.”*

Vaders in hun gezin, voorgangers in de kerk zullen ook laten zien
 dat het ergens over gaat, en dat je wel moet kiezen...

Het is voor God niet om het even hoe je leeft.

Dat begint al bij het allereerste begin, als je het evangelie hoort:
 mensen, láát je alsjeblieft redden uit deze verziekte wereld!

Láát je met God verzoenen – Hij wil niets liever, neem dat dan ook aan,
 laat zijn goedheid voor jou niet tevergeefs zijn! (2 Kor.5:20;6:1)

Dit is een punt wat weer meer aandacht mag krijgen,
 zowel in de prediking, als in pastoraat en ook mentoraat.

Veel aandacht is de afgelopen jaren gevraagd voor de genade,
 en dat is ook heel wezenlijk – zie het 1^e en 2^e punt van het vaderschap:
 aanspreken, en aanmoedigen.

Maar het gaat wel ergens om,

God roept ons tot zijn koninkrijk, wij mogen gaan delen in zijn luister –
 en in dat licht moeten we dan ook leren leven,

zoals Paulus de Tessalonicenzen voorhoudt in hoofdstuk 4:

“Broeders en zusters, in naam van de Heer Jezus vragen we u met klem
 [dat is het aansporen!]

te leven zoals wij het u hebben geleerd, dus zo dat God er blij mee is.”

Zó waren Paulus, Silas en Timoteüs voor de Tessalonicenzen.
 Zó mogen wij vandaag zijn, als vaders, als voorgangers...
 Als een vader voor zijn kinderen.
 Zich steeds weer spiegelen aan Gód,
 die zo liefdevol is als een vader voor zijn kinderen,
 voor mensen die Hem hooghebben,
 en graag zich laten redden, en laten vernieuwen.
 Zó ben je als gemeente goed op weg.

*

[4]

Is dit niet te hoog gegrepen?
 Wie ben ik om een ander aan te sporen tot een goed leven?
 En er gaat dus zoveel fout bij ambtsdragers, dat lukt mij dan toch nooit?

Ja, er gaat veel fout, dat klopt.
 Ook als Christus ons zendt, blijven we zondige mensen.
 Mannen, bovendien. Tenminste als ambtsdrager.
 Maar wezenlijk is dan hoe je de ander tegemoet treedt.
 Je hoeft je niet te bewijzen, op geen enkele manier!

Vóórdát Paulus het beeld tekent van geestelijk *vaderschap*
 laat hij eerst zien hoe belangrijk het voorbeeld van een *moeder* is.
 We hadden ons kunnen laten gelden, zegt hij in vers 7,
 we zijn immers gezonden door Christus.
 Maar in plaats daarvan traden we jullie tegemoet
 'met de tederheid van een voedster die haar kinderen koestert'.
 Een voedster, ja zeg maar gerust: een moeder!
 Mannen, ga in de leer bij de vrouwen in de kerk.
 Die gewoon hun hart laten spreken voor hun kind.
 Niet anders kunnen dan hun kinderen koesteren.

Zó vertoont ook de vrouw helemaal het beeld van God.
 Bij wie mensen altijd weer tot rust mogen komen.
 Als een kind op de arm van zijn moeder... (Ps.131:2)
 Vanuit die basishouding van een moeder die haar kinderen koestert
 kun je pas echt vader zijn in de kerk.

Maar misschien zit het probleem toch dieper.
 We dúrven gewoon niet meer zo goed.
 Als vader zijn we liefst vooral vriendjes met onze kinderen.
 We zoeken in feite bevestiging bij hen.
 Als zij ons aardig vinden, voelen wij ons goed.
 Als zij boos worden, dan raken wij uit balans.
 En zo kun je dat ook hebben als ambtsdrager richting gemeenteleden.
 Of als mentor richting de jongeren.
 Als zij mij maar aardig vinden...
 Vóór je het weet ben je dan net zo bezig als die geestelijke leiders
 die het puur ging om hun eigen belang.
 Je zet je tegen hen af, maar in feite doe je precies hetzelfde.

Paulus kent die angst ook, om afgewezen te worden!
 Voordat hij in Tessalonica kwam, had hij het nodige voor de kiezen gehad.
 Mishandelingen, beledigingen... (vers 2)
 En dan schrijft hij: ondanks dat vonden we de moed om door te gaan.
 Hoezo, waar haalde hij dan die moed vandaan?
 Haalde hij dat ergens heel diep uit zichzelf?
 Nee, hij schrijft: we vonden *in vertrouwen op God* de moed.

En Paulus spreekt hier niet alleen.
 Hij schrijft hier samen met Silvanus en Timoteüs.
 Timoteüs, die was ook niet altijd zo zeker, en zo moedig.
 Dat was ook niet erg, want Paulus was echt als een vader voor hem.
 Zo zegt hij dat meer dan eens in zijn brieven. (1 Kor.4:17; Fil.2:22)

Ja? Dus Paulus sprak en moedigde hem steeds aan vanuit Gods liefde. Maar het bijzondere is dat Timoteüs nu zelf ook vader wordt genoemd. Voor ieder van u waren wij – Paulus, Silvanus en ook Timoteüs! – als een vader voor zijn kinderen.

Je zou kunnen zeggen: Paulus was de seniorpastor, en Timoteüs de juniorpastor. Hij ging met Paulus mee, en leerde zo ook van hem. Zoals een jonge ouderling ook nogal eens leert van zijn oudere collega. Maar hij is intussen al wel ouderling.

Ook al ben je nog jong, God zet je al wel in.

En als je je na vele jaren nog steeds onbeholpen voelt, terugschrikt, en de neiging wel eens hebt om het bijltje er maar bij neer te gooien, dringt Paulus aan zoals hij zo'n 15 jaar later Timoteüs aanspoorde: "Houd het vuur brandende van de gave die God je schonk.

God heeft ons niet een geest van lafhartigheid gegeven, maar een geest van kracht, liefde en bezonnenheid." (2 Tim.1:6,7)

Hoor je?

Er is geen excuus om maar wat passief te blijven, bang om je te branden,

om niet altijd in de smaak te vallen bij gemeenteleden.

Want in vertrouwen op God mag je de moed vinden

om als een vader voor zijn kinderen te zijn, in je gezin, in de kerk.

Hij geeft je niet een slappe, bange geest

maar juist een geest die sterk is, vol liefde en wijsheid.

*

[5]

Schrik er dus niet voor terug om bijv. mentor te worden.

Nee, doe het niet omdat toch iemand het moet doen...

Maar ga zelf in gebed tot God,

en denk er dan voor onze God en Vader over na

of je de gave hiervoor hebt.

En áls dat zo is, wees dan niet bang, maar juist sterk en moedig.

Schrik er dus ook niet voor terug als pas bevestigde ambtsdrager.

Nee, je bent niets meer dan ieder ander gemeentelid.

Maar tegelijk roept God je wel om als een vader te zijn.

Bel mensen dus gerust op, bel vol vertrouwen bij ze aan,

en durf ze aan te spreken, aan te moedigen

en zelfs bij hen aan te dringen om te leven zoals past bij Gods koninkrijk.

Ja, durf ook als niet-ambtsdrager, als man of als vrouw,

je medegemeenteleden vanuit Gods evangelie aan te spreken.

Vertel ze vrijmoedig dat God van ze houdt.

Moedig ze ook aan in wat je van God in hen ziet.

Schaam je daar niet voor, maar doe het in vertrouwen op God.

En durf desnoods ook vol liefde er bij je wijkgenoot op aan te dringen

dat hij heel concreet en praktisch leeft zoals God dat wil.

In de stijl van zijn koninkrijk.

Zijn koninkrijk, zoals dat zichtbaar werd in die ene volmaakte koning.

Jezus, die in werkelijk alles perfect verwees naar onze God en Vader.

Hem behoren wij toe: God, de Vader, èn de Heer Jezus Christus (1:5).

Door Hem mogen wij nu ook koningen zijn.

Vaderfiguren bij wie iedereen veilig is.

In wie anderen er iets van proeven hoe goed onze Vader in de hemel is.

Zodat Gods naam alle eer ontvangt, en zijn naam alleen.

Amen.